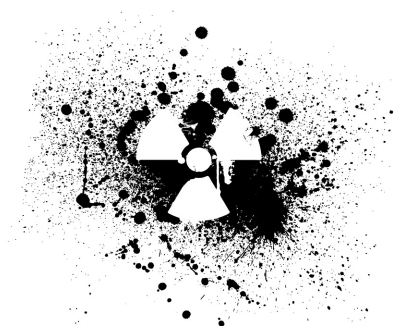

jakub Hoza
spálená
zeme
knihá druhá

**KNIHY JAKUBA HOZY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Strašák

Do pekla a zpět
Spálená země: kniha první
Spálená země: kniha druhá

Nathaniel Darnsworn

Jako sama smrt

Připravujeme

Theatre Macabre

jakub Hoza
**spálená
zeme**
kniha druhá

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2023

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2023

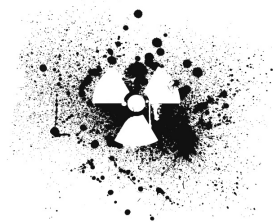
Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-465-7 (pdf)

Když jsem vyrážel z Trezoru, rozhodně jsem nečekal, že se mě pokusí sežrat obří had, že narazím na roztomilou zrzavou poletuchu a rozhodnu (ovace netřeba) válku mezi dvěma městy. Teď mě navíc ke vši smůle zhaftla armáda. A na to, abych se dal zase nalejt, jsem už trochu starej. Ale vysvětľujte to vojákům.

Nejlepší pořízení bylo nakonec s inteligentními kočkami. Přestože se mi nejdřív pokusily urvat obličej. Tam, kam mířím teď, to má být mnohem horší. No potěš.

Rok 2121, Mladá Boleslav

Vyrazil jsem z mladoboleslavského hradu na sever skrz trosky města. Dal jsem si tu práci, abych projel kolem bývalého areálu Škodovky. Byl jsem zvědavý, jak si stojí zdejší zemědělci.

Nejspíš dost dobře, protože si mohli dovolit patrolu, která stála u vchodu. Za to, abych se s nimi dohadoval o vstupu, mi exkurze do místní botanické zahrady nestála. Především proto, že na mě čekala mnohem důležitější návštěva nejbližší zoo. Doufám, že to neskončí jako lovecké safari.

Jak jsem se blížil k severnímu okraji města, ubývalo koček a přibývalo lidí. Domy byly opravované, některé méně, jiné víc. Alespoň na střechu se tu zmohl každý. Byl jsem téměř u okraje, když jsem před sebou uslyšel hluk.

Zastavil jsem motorku a poslouchal. Znělo to přesně jako volební mítink obskurní strany. Řečník, který se snaží, seč mu hlasivky stačí, a do toho lehce hučí nezaujatí posluchači, kteří měli tu smůlu, že šli okolo, zastavili se, aby zjistili, co má ten člověk na srdci, a teď jim připadá trapné odejít.

Opravdu, na kraji města postávala skupinka přibližně padesáti lidí. Dívali se na pódium stlučené z hrubého dřeva a tři osoby na něm.

V hlavě jsem uslyšel slova pana Kocoura: „*Necháváme je kázat na shromaždišti na severním kraji města.*“

Namíste jsem to zamázl. Naštěstí jsem jel jen krokem, jinak bych přeletěl řídítka motorky, ale bylo mi to úplně fuk.

Jeden z lidí na pódiu byl postarší muž s dlouhými, šedinami prokvetlými vlasy a vousy. Stejně jako ostatní nosil dlouhou bílou řízu přepásanou lněným provazem. Vůbec nevypadal jako důstojný světec. Spíš jako jeden ze šílených kazatelů s mozkiem naplň uvařeným sluncem. A měl zelenou kůži.

Slezl jsem z motorky. Vykopl jsem stojánek. Přes hučení shromážděných lidí jsem teď zřetelně slyšel jeho slova. S tváří zkroucenou svatým zápallem téměř křičel.

„Plutonium nás zachrání! Je to svatý prvek. Zjeví se velký oheň, který sežehne zkažené a malověrné. Jen pravověrní, kteří jsou ochotni obětovat vše, budou spaseni ve věčném koloběhu života. Sjednocení s matkou přírodou. V ohni se země obrodí a opět přijde zima!“

Ta slova působila jako kulka do hlavy. Ne, tohle už jsem zažil. Byla jako cirkulárka, která se mi zakousla přímo do mozku. Všechno se mi v jediném okamžiku vrátilo. Odkudsi z hloubi duše se vyvalila žhnoucí vlna, která sežehla všechno, co jí stálo v cestě. Držel jsem ji zavřenou desítky let. Teď protrhla bránu vězení, jako by byla z papíru.

Připadal jsem si podivně otupělý. Vykročil jsem jako stroj, který ovládá někdo jiný. Přes hučení v uších jsem všechno slyšel tlumeneš.

Prvních několik lidí, kteří mi stáli v cestě, mé ruce odstrčily. Lidé ke mně obraceli obličej a se strachem mi ustupovali. Poslední z nich zakopl o pódium a spadl.

Kazatel zvedl varovně prst k nebesům a něco na mě křičel.

Vytáhl jsem pistoli, namířil mu na hlavu a stiskl spoušť.

Na jeho čele se objevila rudá skvrna. Vzadu mu ve spršce krve odlétl kus lebky s vlasy.

Vedle mrtvoly kazatele stál další zeleňák. Vytáhlý mladík s nakrátko ostríhanými slámovými vlasy a stále ještě viditelnými pihami rozsypanými kolem nosu. Byl ztuhlý strachy. Němě otevíral ústa.

Další výstřel.

Otočil jsem se k poslední osobě v bílé říze. Byla to mladičká štíhlá dívka o hlavu menší než já.

Hlaveně pistole se neomylně usadila na jejím čele.

Zaváhal jsem. Neměla zelenou kůži.

Podíval jsem se do těch modrých nevinných kukadel a roztočilého, sotva šestnáctiletého ksichtíku plného víry.

Stiskl jsem spoušť.

Dav zahučel. Když jsem se obrátil, sklopili zraky. Dva z nich byli ozbrojení strážní, kterých jsem si předtím vůbec nevšiml. Ani oni se mi neodvážili podívat do očí.

Nakonec přece někdo. Starší strážný s holou hlavou a mrožím knírem. Vyšel mi vstříc, puška mu visela přes rameno. Ruce, které od ní úzkostně držel dál, se mu třáslly.

„Proč? Proč jste to udělal?“ vypravil ze sebe tiše.

Pohlédl jsem na něj tak, až se příkrčil.

„Protože jsem tam byl. Tehdy, když to začalo. Protože já si to všechno pamatuju.“

Než dokázal promluvit, několikrát naprázdno otevřel a zase zavřel ústa.

„Vy jste jeden z Nesmrtelných z legend!“

Dav znovu zahučel. Někteří lidé padli na kolena.

„Nesmrtelnost existuje jenom v pohádkách.“

Šel jsem nevšímavě dál a z pravdivosti mého prohlášení se mi svíralo srdce.

Když starý svět umíral, snažili jsme se ho zachránit. Jenže také superhrdinové jsou jen v pohádkách.

Šel jsem jako robot, než jsem se dostal k motorce. Nasedl jsem, složil stojánek a vyrazil na sever. Pořád jsem ho viděl před sebou. Svého syna, který se ještě stačil otočit a usmát se na mě, než se na něho zřítíla věžová budova, z níž vynášel raněné, a rozmáčkala ho na kaši.

To, že čas všechno vyléčí, jsou jen kecý.

Jízda na motorce a vítr ve vlasech (pořád hodně krátkých) mi pročistily hlavu. To, že jsem nevěděl, kam jedu a jak dlouho, mi vůbec nevadilo. Rámcově jsem postupoval správným směrem.

*Hlavní je neuhnout, dobře zvolit svůj směr,
a teď holka musím jít až tam na sever.*

Kabáti mají vždycky pravdu. Kdybych měl sluchátka, pustil bych si je.

Zase jednou na mě padl nostalgický splín. Což ovšem bylo oproti předchozímu duševnímu hnutí pořád podstatné zlepšení.

Přede mnou se prostírala prašná planina. Vlnit se začínala až po hezkých pár kilometrech. Nikde ani noha. Tedy kromě zbytků koster. Hotovej *easyrider*. Nebo možná ještě někdo jiný.

Obviněn z vraždy nyní projíždí krajinou. Psanec, který loví jiné psance...

Jen to háro tomu chybělo. Jen to háro.

Zastavil jsem hned v prvních kopcích plných mrtvých stromů. Větve byly pryč, zbývaly kůry zbavené kmeny. Vysušené, vybělené a rozpraskané působením živlů. Národní přírodní památka Klokočka to koupila víc než solidně.

Tohle místo působilo krajně depresivně, ale stejně jsem se divil, že už to tu někdo dávno nevytěžil. Mladá Boleslav nebyla zase tak daleko. Třeba ale měli jiné zdroje topiva. U Děti pluto-nia to bylo jasné, pravověrní ekos by si raději uhryzali nohu, než aby spalínami zvyšovali koncentraci CO₂ v atmosféře.

Postavil jsem mašinu na stojánek. Z motorky jsem skoro spadl. Tělo jsem měl unavené. Malátné. Jako by na mě padla všechna únava z posledních dní.

Je pravda, že jsem se nezastavil. Jak dlouho to trvalo? Vždyť jsem se na cestu vypravil sotva před týdnem. Pro někoho jako já by to měla být směšná zátěž.

Co si to namlouvám? Tohle není fyzická únava. Minulost mě dohnala a zrubala jako Tony Jaa někoho, kdo mu ukradl slona.

Odpočívám se k nejbližšímu kameni. Posadil se a opřel se o něj zády. Koukal jsem přímo před sebe na motorku, ale neviděl jsem ji.

Trhaně jsem vydechl.

Vůbec jsem na tom nebyl dobře. Psychoterapie a psychology nesnáším. A to ani nemluvím o psychiatrech. Hned po prvním rande o mě většinou psali dost ošklivé věci. Vražedný sociopat z toho bylo ještě to nejmírnější.

Tohle jsem vždycky považoval za trochu nefér. Tak například jsem nikdy netýral zvířata. Mám je rád.

Nějakou dobu jsem míval noční můry, ve kterých vystupoval koňský terapeut. Viděl do mě, jako by měl rentgenový zrak. A to, že si při sezeních ukusoval z balíku sena, tomu také moc nepomáhalo. Teď bych dal, nevím co, aby se vrátil. Třeba zase přijde, když půjdu spát...

„Mňau?“

Co to?! Ozvalo se to přímo přede mnou.

Záklopka sedlové brašny na mé straně mašiny se nadvzdla. Mezerou se protáhla kočka a hladce seskočila na zem.

Upřela na mě pohled. Některé kočičí výrazy jsou snadno čitelné. Tenhle znamenal: *Tak jsem konečně tady. Doufám, že si toho náležitě považuješ.*

Ať už kočky trpí čímkoliv, skromnost k tomu nepatří. Dojem ovšem trochu kazila skutečnost, že jsem ho poznal. Byl to ten malej mourovatej pacholek, kterej se mi pokusil uhryznout ruku a urvat ksicht.

Kocourek se sebevědomě vypravil přímo ke mně. Zastavil se u mých nohou. Tázavě se na mě podíval a pak se mi začal o pokrčené nohy otírat. No jasně, teď se budeš lísat.

Mě ale neoblafnul. Dobře jsem věděl, že si mě značkuje pachovými žlázkami v koutcích tlamky. Ve skutečnosti to znamenalo: *Vybral jsem si tě, a ty mi teď budeš otročit. Ale neboj. Ani ti to nepříjde, protože jsem tak roztomilý.*

Tohle všechno jsem věděl, ale přesto... přesto mi najednou bylo líp.

Kocourek mi vyskočil na klín a pak se drápky po bundě vyšplhal ještě výš. Začal se mi otírat o obličej. Vrněl u toho jako trafo vysokého napětí.

„Zpomal! Jsi jako buldozer.“

Hlavičkou do mě žduchal tak vehementně, že normálnímu člověku by způsobil přinejmenším těžké zhmožděniný.

„Vážně jako buldozer. Bulda? Budu ti říkat Bulda. Co ty na to?“

„Vrrrň!“

Usmál jsem se a strašná únava ze mě spadla.

Přestal jsem drbat Buldu pod bradou. Vlastně ani nevím, jak dlouho jsem seděl s kocourkem v náručí. Cítil jsem se nejlépe za hodně dlouhou dobu. Jako předtím, než se všechno posralo.

Položil jsem Buldu na zem a došel k motorce.

„Mňau?“ ozvalo se nespokojeně.

„Měli bychom si dát něco k jídlu. Já tedy určitě. To jsem zvědavý, jestli ti bude chutnat železná zásoba.“

Otočil jsem se. Kočičák seděl za mnou a upíral na mě pohled plný očekávání.

„Poslouchej, proč jsi vlastně chtěl jet se mnou?“

„Mňau.“

„Nesnaž se mi nakecat, že je to věc cti, protože jsem tě porazil. Dobře vím, že kočky mají čest u bedýnky s pískem. Neposlal tě náhodou pan Kocour, abys na mě dohlídnul?“

Kocourek ani nemňoukl. Jen mě sledoval a tvářil se neproniknutelně a tajemně. Jak to umějí jen kočky.

„Klidně si to nech pro sebe. Co bych ti jenom...“

Prohrabával jsem se zásobami. Problém byl v tom, že naprostá většina mého jídla byla vojenská výživa obsahující ideální podíl cukrů, tuků, proteinů, minerálů a vitamínů. Jenže pro lidi, rozhodně ne pro kočkovité šelmy.

Nahmátl jsem tubu. No jasně, co taky jiného.

„Co bys řekl na pastu z tresky? To je ryba.“

„Mňau!“

„Jo, hned to bude. Jen musím ještě najít misku.“

Teprve v té chvíli mi to docvaklo. Ne to, že mi rozumí, to jsem u superkoček očekával, ale že já rozumím jemu. Jen rámcově, ale stejně jsem netušil, jak je to možné. Teda vlastně možná ano.

„Pan Kocour je tvůj otec, že jo?“

„Mňau.“

Jasně. Telepatický přenos myšlenek, jenom ne tak dokonalý.

Nakonec jsem mu nalil do ešusu vodu a do víčka vymáčkal zbytek tuby. Sotva Bulda začmuchal tresku, měl čumák zabořený v pastě. Jestli jsem si myslel, že při útoku byl rychlý, tak jsem se spletl.

„Hlavně se neudav,“ zavrtěl jsem hlavou.

Sám jsem byl nucený vrátit se ke svému obvyklému výživnému blivajzu.

Kočičák slízal pastu daleko rychleji, než se mně povedlo zúčtovat s nepoddajným klišem.

Vlastně bylo nezvyklé, že jsem měl hlad tak brzo po výživném jídle. Na druhou stranu jsem teď vydával víc energie než za celé roky.

Drobnou siestu to snese. A proč si k ní nepustit muziku? O jednom dobrém zdroji jsem věděl. Rádio Pustina, hotová jistina. Hlavně když nebudou pouštět Krkator.

Sotva dohrál svižný trash metal, ze kterého se Buldovi zježily všechny chlupy, ozval se známý hlas.

„Rádio Pustina a dýdžej Džejtý je opět v éteru. Konečně máme nové vysílací studio, u kterého nehrozí, že nám sem vpadne zasraný komando nějakýho zmrda, kterému se nelíbí, co vysíláme.“

A když už jsme u toho, nějaký borec sejmul tu svini Kmotřičku. V Ústí se to snažili ututlat, ale jak se říká, gigaškvor je venku

z pytle. Takže v Ústí teď budou mít dost práce s bojem o moc a nebudou mít čas obtěžovat ostatní. Hurá!

A ty, chlape, cos to zmáknul, nevím, jestli mě slyšíš, brácho, ale jestli jo, tak mně zavolej na frekvenci pro přání 22,45 FM. A zatím je to v pohybu, lidi. Něco mi říká, že tohle je jenom začátek. Chystá se něco většího. Pořádně se držte, protože tohle bude jízda.

No a teď tady máme písničku na přání od našeho starýho známýho Mrtváka, díky kterému vám můžu hrát všechny tyhle songy. Tvrdí, že by se našemu spasiteli mohl líbit song *Tear* od BTS. Jó, tak si dáme pořádněj rap. Takovej už dneska neuslyšíte. Tohle je pro tebe, kámo.“

Od prvních tónů jsem jenom seděl a díval se před sebe. Přestože to RM napálil směsicí angličtiny a korejštiny už od samého začátku, hudbu jsem vnímal jakoby zpozzdálí. Mezi ušima mi však zněla naprosto čistě a zřetelně.

Věděl jsem, o čem píseň je. O rozchodu s přáteli. O prázdném místě, které zůstane uvnitř vás. O všech věcech, které měly být řečeny a nebyly. A o tom, že když to propásnete, je pozdě.

Seděl jsem a poslouchal. Z očí mi tekly slzy. Jak to mohl někdo vědět? Jak mohl vybrat zrovna tohle?

„Mňau?“ zeptal se Bulda a skočil mi do klína.

„To nic,“ řekl jsem a začal ho hladit mezi ušima.

Nebylo to jen písní samotnou. Fanklub BTS se nazýval A.R.M.Y. Jak...?

Musel jsem se pousmát. Už kdysi dávno si členy skupiny daly obě mé holky na seznam povolených bokovek.

Otřel jsem si tvář. Za slzy jsem se nestyděl, navíc před kočkou.

„Balíme to tady,“ oznámil jsem kocourovi a přes jeho protesty ho opět postavil na zem.

„Do soumraku bychom měli urazit ještě kus cesty.“

„Mňau.“

„No, já tedy potmě nevidím. Aspoň teď ne.“

Sbalil jsem všechny krámy. Včetně Buldy, kterého jsem nacpal do výstřihu rozepnuté bundy. Zpátky do sedlových brašen se mu nechtělo.

Zrovna jsem se chystal odrazit, když zasvištěl vzduch a na zem sotva dva metry od nás dopadly boty.

Bylo to jako scéna z kreslených grotesek. Kde se kreslený kocour lekne tak, že vyskočí a jeho kůže zůstane na místě. Takhle jsme s Buldou málem skončili oba. Já obrazně, on doslova.

Kocour vypálil bez ohledu na drápy a především bez ohledu na mou kůži. Zastavil se o dobrých pět metrů dál. Byl naježený jako záchodová štětka.

Zasyčel na vetřelce.

Boty na zem pochopitelně nedopadly samy, ale byly v nich moc pěkné nohy a vůbec celý zbytek Sylvie. Navíc se jí od odletu zásadně změnilo oblečení. Na nohou měla tmavě šedé elastické džíny. Sice byly potřhané a ošoupané, ale na těch správných místech,

takže jsem došel k názoru, že se jedná o záležitost módy a nikoliv opotřebení.

Navíc měla oblečenou motorkářskou bundu z černé kůže. Poznal jsem ji. Tenhle kousek pocházel z Rebečina šatníku. Sylvie si u ní musela dost šplhnout.

„Byla jsem pryč, ale už jsem zase tady,“ oznámila mi očividné, jako by se nechumelilo.

A to jsem si předtím maloval, jak jsem se jí pěkně zbavil.

„Takovýhle věci mi nemůžeš dělat! Málem to se mnou švihlo.“

Srdce mi pořád bušilo o trochu rychleji, než by mělo.

„Nesu zprávy,“ pokračovala bez jakýchkoliv ohledů na můj emoční a zdravotní stav. „Něco je rozbitého na vysílači nebo přijímači. Nebo na anténě. Nevím to já a zatím si tím vlastně není jistý nikdo. Skoťák s dlouhými vlasy a krátkovlasá cirkusačka se o tom pořád dohadují.“

Jo, tohle bude na dlouho.

„A taky nesu zásoby.“

Nejen ty, jak jsem si všiml. Přidala také na výzbroji. Krátký meč u pasu, malý samopal uzi a nůž. Aspoň to jsem odhalil na první pohled. Kdybych ji prošacoval, nejspíš bych toho našel víc. Každopádně už z výzbroje bylo jasné, že odeslat ji zpátky do bezpečí se mi jen tak nepovede.

„Přinesla jsem ti tohle,“ podala mi nevelkou pancéřovanou krabičku.

Ani jsem ji nemusel otevírat. Uvnitř byly výbušné šípky, které už mi docházely.

„Jé, kočička,“ vyjekla poté s nadšením Sylvie.

„Sssss!“ ohradil se stále naježený Bulda.

„Uklidni se, je to kamarádka,“ otočil jsem se na něj. „No jo, lítá. Ale není pták, tak se ji nepokoušej lovit.“

„Mňau,“ poznamenal uraženě, ale srst mu pomaličku slehla. Sylvie vypadala trochu zaraženě.
„To je ale divná kočka. A jak jako lovit?“
„Není to obyčejná kočka. Je to superkočka. Říkám mu Bulda.“
„Děláš si legraci?“
„Vůbec ne. Je silný jako tygr a mnohem rychlejší. Vlastně je to takový roztomilý chodící mlýnek na maso.“

Když se Bulda přišel Sylvii otřít o nohy, nejdřív sebou trochu škubla, ale za chvíli ho už hladila po hřbetě.

„Jak jsi mě vůbec našla?“

„Snadno,“ pokrčila rameny. „Hodinky zůstaly spárované s tvým palmtopem.“

Plácl bych se do čela. Tohle mě taky mohlo napadnout.

Rychle jsem Sylvii seznámil s událostmi kolem vojáků. A také s tím, že si na ně budeme muset dávat pozor. Militanti mi sice byli už z principu sympatičtí, ale došlo mi, že ani zdaleka neprozradili všechno.

Sylvie samozřejmě trvala na tom, že pojede za mnou. Na mou námitku, že přece může letět a provádět průzkum, opáčila, že je unavená. Měl jsem podezření, že to dělá jen proto, aby se mě musela držet.

Nakonec mi nezbylo než složit luk a společně s toulcem ho přivázat k sedlovým brašnám. Jistým zadostiučiněním bylo, že se jí v jeden okamžik podařilo zmáčkout Buldu a ten ji kousl do prstu.

Se štěstím jsme narazili na zachovalou silnici vedoucí správným směrem. Projeli jsme naprosto zničeným Mnichovým Hradištěm. Kvalita silnice se poté prudce zhoršila a zanedlouho jsem byl nucen sjet mimo ni.

Když jsme dorazili do kopců nad Mohelnicí, podmínky se zhoršily ještě víc. Obloha se zatáhla černými mraky, které se zdály být až absurdně nízko. Nebylo by dobré, kdyby nás bouře zastihla venku. Kdykoli to totiž začalo, bičovaly zemi proudy vody, kroupy a blesky všech možných barev.

Duhové blesky jsou daleko méně roztomilé než třeba duhová jednorozci. Nebo vlastně cokoliv duhového. Zvláště když létají těsně kolem vás.

Padla tma jako devátá rána egyptská. Vážně jsem doufal, že to není znamení, protože jsme se pomalu blížili k cíli.

S obtížným terénem a tmou jsem musel dávat zvýšený pozor na cestu. V čemž mi zrovna dvakrát nepomáhali moji dva pasažéři.

„Au, už to udělal zase!“

„Mňau!“

„Tak na něj nešahej!“

„To bylo nedopatřením. A snad mě nemusel kousnout až do krve.“

„Mňau.“

„Heleďte, mám takový dojem, že si ze mě děláte prdel. Oba.“

Slibnou myšlenku jsem nedokončil, protože motorkou otřásl náraz a já se díval z očí do očí novopečenému třetímu pasažérovi. Chlapík, kterého jsem teď vzal na vidlici a předním blatníku, byl tak vrásčitý a vysušený, že vypadal na sto plus. Kupodivu neječel ani neskučel, jen třeštil oči.

I já jsem se lekl, takže jsem pochopitelně zabrzdil. Trochu moc prudce pro dobro všech zúčastněných.

Sylvie se mi nalepila na záda jako gigantická medúza. Jindy by to možná uvítala, ale teď jen hekla, jak jí tlak vymáčkl vzduch z plic.

Já jsem se zapřel o řídítka, abych nerozmáčkl chudáka Buldu. Přes veškerou mou snahu manévr ocenil vzteklým zavřísknutím.

Zadek motorky nadskočil, takže jsem si při dopadu narazil rozkrok a přidružené partie.

Nedobrovolný černý pasažér ovšem dopadl nejhůř. Zmizel mi ze zorného pole jako mávnutím kouzelného proutku.

Znovu se objevil o deset metrů dál, ležící bez pohybu na zádech. Ruce měl roztažené, jako by se chystal vytvářet andělíčky. Tady na písku by to šlo, ale tak nějak jsem pochyboval, že na to bude mít náladu.

Slezli jsme z motorky a se Sylvií se rozběhli k padlému.

Takhle zblízka jsme si mohli prohlédnout detaily. Hned bylo jasné, že na první pohled jsem jeho zteřelost ještě podcenil.

Vyschllost a vrásky byly na místě, ale to nebylo všechno. Velké plochy kůže, jakou jsem předtím viděl jen v muzeích v sekci egyptologie, měl tvor před námi porostlé lišejníkem, a na bradě dokonce svěžím mechem. Nos pro změnu chyběl. Nejspíš uhnul a odpadl, nebo utekl před zelenou invazí. Na vršku hlavy se vlhce leskl slušivý lesík bledých hub se štíhlými nohama a maličkými kloboučky.

Oblečený byl v ošoupané červené kostkované košili a stejně opotřeбенých džínových lacláčích. Kdyby měl ještě slamák, vypadal by jako zombie vidlák.

Obsahoval ovšem tolik flóry, že by nejspíš musel vidlemi přehazovat sám sebe.

Rozhodně to byl nejzelenější člověk, jakého jsem kdy poznal. Zhmotnělý vlhký sen všech ekos. Jestli to tedy vůbec byl člověk.

Škubl sebou a otevřel velké oči se žlutým bělmem.

„No do háje bílýho!“ zasténal.

Raději jsem si nejprve odkašlal, abych měl jistotu, že nezačnu mluvit fistulí.

„Jste v pořádku?“

„Jestli jsem v pořádku?! Vždyť jste mě přejel! Copak jsem testovací figurína?“

„Promiňte. Můžete hýbat rukama a nohama?“

„Jistěže ano,“ prohlásil nakvašeně a posadil se. „Na nohy byste mi ale pomoci mohl. To vás snad neubude.“

„Ještě jednou se omlouvám,“ řekl jsem a podal mu ruku.

Byla vrásčitá a na dotek připomínala starý pergamen.

„Byla to nehoda. A je nám to líto,“ přizvukovala Sylvie a snažila se vypadat pokud možno co nejvíc roztomile.

Pomohl jsem mu postavit se.

„Vy máte jednu z těch koček!“ vyjekl, když si všiml Buldy vykukujícího zpod rozepnuté bundy.

„Nejsem si úplně jistý, jestli to není opačně,“ pravil jsem. „Spíš je něco jako nezávislý radikální element.“

„Čím dál lepší. To je zase den!“

Podle všeho jsme narazili na bytostného pesimistu. Nicméně darovanému místnímu zdroji na plísně nekoukej.

„Jak se, prosím, jmenujete? Já jsem Strašák, tohle je Sylvie, a ten, co na vás právě zasyčel, je pan Buldozer.“

Významně si odfrkl. Vzduch mu zahvízdal dírami po nose.

„Jmenuji se Izák, ale můžete mi říkat Izy. Strašák, co je to za jméno?“ dodal polohlasem, abych ho nepřeslechl.

Neodpovídal jsem. Možná jsem trochu asociál, ale rétorickou otázku ještě poznám.

„Co tady hledá taková vybraná společnost?“

Důraz položil na slovo vybraná.

„Podzemní základnu. Přesněji laboratoř.“

Obrátil oči v sloup.

„Jistě. Jak jinak? Další blázni, kteří chtějí umřít. Ne že by mi to zase tak moc vadilo.“

Smutně zavrtěl hlavou a povzdechl si.

„Asi byste raději měli jít se mnou. Sice jste na správném místě, ale situace je mírně řečeno složitá.“

Pohlédl jsem na Sylvii, která pokrčila rameny. To s tím zdrojem a potenciálním průvodcem pořád platilo, jen by se u toho nemusel tvářit jako Ježíš na křížové cestě.

Vzhledem k tomu, že čtyři osoby (přestože jedna byla maličká) by na motorku byly už moc, musel jsem věrný stroj tlačit. Nepřidalo mi to na náladě, protože se zrovínka blýsklo mezi mraky a ozvalo se zahřmění. Bouře mohla spustit každým okamžikem.

Z okolních kopců začínaly vyrůstat skály. Nejspíš v důsledku působení povětrnostních vlivů. Vítr se teď mezi skalami proháněl

takovou rychlostí, že bychom stejně museli sesednout. Přes to všechno rostly na skaliscích keře a stromy. Jak listnaté, tak jehličnaté. Možná se přizpůsobily a kořeny získávaly z prasklin v kameni živiny, které se jinde nenacházely.

„Je to ještě daleko?“ zeptal jsem se Izyho, zatímco jsem nervózně pošilhával po obloze.

„Ani ne.“

Znělo to zklamaně. Jako by naprosto přesně odhadl důvod mého znepokojení a byl nešťastný, že mu bouře nebude moci ukrátit utrpení.

„Kromě toho se to dost často jen přežene kolem,“ dodal.

Poté jsme narazili na osídlení. Menší a větší jednopatrové domky byly postavené z kombinace všeho možného. Z kamení, dřeva, a dokonce i plechu.

Nejčastější konstrukce byly kamenné základy a zdi do výšky jednoho metru, na které navazovala roubenka ze silných kmenů zteřelých věkem a šikmá střecha z vlnitého plechu. Domky stály přibližně sto metrů jeden od druhého. Zdálo se, že místní si potrpí na soukromí.

Poblíž většiny domů se nacházely i užitkové stavby. Míjeli jsme sklady, ohrady pro zvířata, stodoly, a dokonce skleníky. Poblíž jsem slyšel znepokojené kdákání slepic.

Objevili se také obyvatelé. Všichni byli Sucháči stejného druhu jako náš průvodce. Lišili se jen skladbou rostlin, hub a lišejníků pokrývajících jejich těla. Nutno podotknout, že někteří z nich se nacházeli v mnohem pokročilejším stádiu rozkladu než Izy. Jednomu z nich, kterého jsme v těsné blízkosti míjeli, dokonce rostl z ucha maličký stromek.

„Servus, Hary!“ pozdravil ho Izy.

„Nazdar, Izy,“ odpověděl samopěstitel – ovocnář.

Přísahal bych, že jsem na větvičkách stromku viděl maličké švestky.

„Co jsi to našel za ubohé tvory?“ zajímal se.

„Ále, blázný, co chtějí umřít. Postavili si hlavu, že chtějí jít do podzemí.“

„Můj názor znáš.“

Izy se pod Haryho upřeným pohledem ošil. Tvor s miniaturním stromkem vážně pokýval hlavou, jako by si potvrdil nějakou domněnku.

„O co šlo?“ zeptal jsem se, zatímco jsme pokračovali v cestě.

„Nechci o tom mluvit.“

„Prosím.“

Izy si povzdechl. To ovšem nebylo nic zvláštního, protože to provozoval stejně často jako emo puberták se splínem.

„Hary tvrdí, že podzemí je jako otrávená skvrna. A nezmizí, dokud někdo neodhalí její tajemství. Dost možná má pravdu, ale já si myslím, že ta tajemství jsou příliš nebezpečná. Možná bude lepší, pokud nikdy nespátří světlo světa.“

Třeba to bylo tím, že jeho pesimismus byl nakažlivý, ale začínal jsem z toho mít opravdu špatný pocit. Byl jsem si totiž čím dál jistější, že ta tajemství už světlo světa dávno spatřila.

Ukázalo se, že náš hostitel nevlastní jen tak nějaký domek, ale rovnou usedlost. Z větší části zděný dům dosedal zády ke skále. Dobrých deset metrů nad ním vyrůstaly z kamene dvě pokřivené borovice. Nakláněly se dolů a kořeny zatínaly do skály s odhodláním adrenalinového šílence lezoucího bez jištění. Izy si zřejmě opravdu potrpěl na život na hraně.

Ostatní budovy navazující na domek představovaly půdorysem čtverec, jehož čtvrtou stranu tvořil dřevěný plot s brankou.

„Motorku dáme ke mně do dílny. Pokud budeš chtít, mohu ti ji za drobný poplatek seřídít,“ informoval mě Izy.

Otevřel mi branku, a tak jsem protlačil motorku dovnitř. Naměřoval mě k velké dílně po pravé ruce. Otevřel křídla dřevěných vrat. Uvnitř byla spousta harampádí, elektronického smetí a rezavých náhradních dílů do aut. Kromě toho ještě naplň rozestavěný kabriolet alfa-romeo.

Motorku jsem hodil na stojánek ke stěně. Vzal jsem z ní luk, šípy a všechno, co mělo větší cenu. Hostitel asi nekecal, že býval automechanikem, a celkem jsem mu věřil, ale na druhou stranu mohl být někdo ze Sucháčů v minulém životě zlodějem.

Izy vrata zavřel a zastrčil závoru. Jako opatření proti krádeži to bylo slabé, ovšem nájezdy šroťáků podle všeho netrpěl, jinak by byl mnohem opatrnější. Možná tu nelétají.

Naproti dílně stála menší stodola s velkými prosklenými okny. Ta byla zasazena až těsně pod střechou budovy. Kvůli výhledu tam tedy zřejmě nebyla.

Zajímalo mě, co je to za stavbu, ale Izy nás rozhodně popoháněl k hlavní budově. Vedle ní stál ještě nevelký kurník, ze kterého se ozývalo nervózní pokvokávání.

Vešli jsme dovnitř domu. Hostitel za námi zavřel dveře a viditelně se uvolnil. Maličkou předsíní jsme prošli do místnosti, která sloužila jako kuchyně, jídelna a obývací v jednom. Bytelný stůl se dvěma krátkými lavicemi, sporák s oprýskaným lakem, záplato-

vané křeslo, noční stolek s lampičkou. S elektrickou lampičkou? To jsem mimo Trezor ještě neviděl.

V místnosti bylo také několik skříněk. Z mnoha sice opadal lak, ale odštěpky byly pečlivě obroušené. Přímo vedle křesla stála dokonce knihovnička.

Měla tři patra a nacházelo se v ní kolem dvou tuctů ohmataných svazků s oslíma ušima. Hřbety knih byly natolik odřené, že nebylo možné přechíst jejich názvy.

Izy cvakl plastovým vypínačem na stěně a místnost zalilo teplé světlo ze žárovky zavěšené u stropu. Já jsem zatím v duchu přehodnocoval svůj názor na komunitu Sucháčů. Technicky byli daleko vyspělejší, než jsem hádal. Věci jsem položil na stůl a s úlevou jsem se posadil na lavici.

Měl jsem dost. Události pádily zběsilým tempem a nevypadalo to, že by se chystaly zpomalit.

Sylvie se posadila vedle mě tak, že se mě dotýkala bokem. Jindy mi dotek neznámých lidí hodně vadí, ale teď mi to bylo lhostejné. Možná jsem byl vážně příliš unavený. A možná to bylo tím, že mě přitahovala. *Co si to nalhávám, jaké možná?* Prostě další komplikace.

Izy před nás postavil dvě sklenice vody. Sklo bylo čisté, tekutina čirá a nezdálo se, že by se v ní něco hemžilo. Poděkoval jsem a napil se. Možná jsem měl vodu předtím otestovat na přítomnost patogenů, jazyk jsem měl jako podrážku od boty.

Voda byla chladná a chutnala po křemenu. Musela pocházet z pramene nebo možná vrtu ve skále. Podobně chutnala voda ze studny na chalupě mého tatíka. A ta měla poslední dva metry vysekané ve skále.

Bulda si mezitím vyskočil na křeslo a spokojeně se na něm uvelebil.

„No výborně,“ poznamenal kysele Izy a sedl si na lavici naproti nám. „Teď bude plné kočičích chlupů.“

„Alergie vzniká ve skutečnosti na látky obsažené v kočičích slinných žlázách, ne na srst jako takovou,“ poznamenal jsem.

Blýsknout se encyklopedickými znalostmi, to je moje.

„Taky tu nikdo nemluvil o alergii. Jen mě to prostě štve. Je to moje křeslo.“

„Tak ho zkuste sundat.“

„To zrovna. Bohatě mi stačí kousky, které ze mě občas odpadnou samovolně.“

Ještě jednou nerudně zašvidral na kocoura, který zrovna zvedl nohu a začal si po kočičím způsobu čistit kulky.

Stejně bylo zajímavé, že Izy tyhle kočky znal. A nejen to. Jak to řekl – testovací figurína? Tohle bylo něco, co by vědět neměl. Z toho, co jsem zatím viděl, jsem nabyl dojmu, že soudobí konstruktéři automobilů se bezpečností nijak zvlášť nezabývají. Pokud se nejedná o ochranu před šípy, kulkami a abordáží piráty silnic.

Leda by byl právě tak starý, jako vypadal.

„Promiň, že se ptám, Izy, ale jak jsi vlastně starý? Pamatuješ dobu před Restartem?“ zajímal jsem se.

„Před Restartem? Asi jo, pamatuju si střípky. Auta. Myslím, že už tehdy jsem je opravoval. Potom záblesk, mrak na obloze. Jak na mě padal prach. Jako by mi hořela kůže.“

„To už je víc než sedmdesát let.“

„Ne, to nemůže být tak dlouho.“ Na moment se odmlčel. „Nebo možná ano. Čistě si pamatuju události několik desítek let zpátky. Vlastně ani nevím kolik. Možná to má něco společného s kořínky, které mi prorůstají do mozku.“

Brrr, dost hnusná představa.